

Pecetea 2-a

Când a rupt Mielul a doua pecete .....” (Apoc.6:3) ....am auzit un Glas ....(Apoc.10:3-4)

Să deschidem Bibliile la Cartea Apocalipsei 6.1-4:

„Când a rupt Mielul cea dintâi din cele șapte peceți, m-am uitat și am auzit pe una din cele patru făpturi vii zicând cu un glas ca de tunet: „Vino și vezi!”

M-am uitat și iată că s-a arătat un cal alb. Cel ce stătea pe el avea un arc; i s-a dat o cunună și a pornit biruitor și ca să biruiască.

Când a rupt Mielul a doua pecete, am auzit pe a doua făptură vie zicând: „Vino și vezi.”

Și s-a arătat un alt cal, un cal roșu. Cel ce stătea pe el a primit puterea să ia pacea de pe pământ, pentru ca oamenii să se înjunghie unii pe alții, și i s-a dat o sabie mare.”

Astăzi vom continua cu Pecetea a doua, iar pentru început aș vrea să citesc câteva pasaje din Peceți.

În Pecetea a treia, fratele Branham vorbește despre predicarea acestor Peceți și spune:

„...Să fiți foarte atenți, iar când veți citi, luați benzile și ascultați-le îndeaproape, pentru că dacă veți face aceasta le veți înțelege. Ei au derulat benzile înapoi și sunt foarte bune și clare, așa că veți înțelege mai clar de acolo.”

Fratele Branham a vrut ca noi să nu trecem superficial prin aceste Peceți, ci ne-a sfătuit să le citim, să luăm benzile și să le ascultăm cu atenție. De ce? Pentru că în ele se află mult mai mult decât în istoria Epocilor Bisericii. Ceea ce ni se explică în Peceți este mult mai adânc decât ceea ce ni s-a spus în epoci cu privire la ceea ce nu a mers bine de-a lungul celor șapte epoci ale Bisericii și despre felul cum s-a mișcat Antihristul. Astfel, este clar că el a încercat să ne ajute să vedem altceva și a repetat de multe ori că trăiește cu nădejdea că citind Pecețile vom înțelege lucrurile:

„Nădăjduiesc că ați înțelege aceasta, dar acum fac doar un test ca să văd dacă ați putut vedea.” Cu alte cuvinte, fratele Branham dorea ca Biserica să prindă descoperirea.

Să ne întoarcem deci, la Pecetea a doua:

„Acum, Te rugăm, Tată, să vii în seara aceasta și să rupi Pecetea a doua pentru

noi, așa cum a spus poetul care a zis că i-ar plăcea să privească dincolo de perdeaua timpului. Aceasta este și dorința noastră, Doamne, să privim și noi și să vedem ceea ce stă în fața noastră.”

Aici, fratele Branham era gata să intre în Pecetea a doua, iar când a început s-o explice, totul a fost numai despre prigonirea Bisericii timpurii: cum și-au jertfit creștinii viețile, cum călărea călărețul de pe calul roșu în timp ce creștea puterea bisericii catolice, cum a început să-iucidă și să-i martirizeze pe sfinți, etc., dar toate acestea au trecut.

Totuși, în rugăciunea sa de la începutul acestei Peceti, el a spus: „Doamne, deschide-ne această a doua Pecete, ca să putem vedea ce stă în fața noastră.”

Vedeți de ce trebuie să citim cu foarte multă atenție? Dacă nu suntem atenți, vom crede că la ruperea Pecetii a doua, fratele Branham a explicat istoria Bisericii, dar el nu făcea aceasta, ci ne arăta istoria Bisericii pentru a vedea și înțelege ce ne stă în față.

„...Ne rugăm ca Mielul care a fost junghiat să vină printre noi, să rupă Pecetea și să ne descopere lucrurile pe care avem nevoie să le vedem.”

Acum putem vedea cu toții de ce trebuie să citim foarte atent. De ce? Pentru că ruperea Pecetilor nu ne arată istoria Bisericii, ci ne arată ce ne stă înaintea.

„Credem că Domnul va binecuvânta eforturile noastre din seara aceasta. Cu siguranță, noi toți am fost bucuroși să vedem prima Pecete și binecuvântările care au însoțit-o... Nu vreau să vă țin prea mult, dar vedeți voi, eu voi pleca din nou după ce vom încheia cu Pecetele, de aceea va trebui să mai suferim puțin.”

„...va trebui să mai suferim puțin.” – Aceasta este Pecetea a doua. Noi vom intra mai mult în ea, dar dacă ar fi s-o rezumăm, acesta este mesajul pe care ni-l transmite.

Noi vorbim despre Peceti, despre Cartea Răscumpărării care este pecetluită cu șapte Peceti și despre faptul că va veni un timp de trecere, iar atunci această Carte nu va mai fi pecetluită și nu va mai fi în mâna Proprietarului original. Pentru aceasta, trebuie să se schimbe însă ceva, Cartea trebuie să treacă dintr-o mână în alta, trebuie să treacă de la marele Duh veșnic, care este Dumnezeu, la Omul Isus Hristos. Amin!

Cel care a venit printre noi atunci când Dumnezeu Și-a făcut un trup și a pășit în El, când Și-a creat propriul Sânge și L-a vărsat ca preț al răscumpărării noastre, S-a întors acum să aducă drepturile de răscumpărare și să le dea omului, iar când va face aceasta, va deschide Cartea ca să arate tainele răscumpărării: ce s-a întâmplat, ce se întâmplă acum și ce se va întâmpla în viitor.

Așadar, El trebuie să deschidă aceste Peceti pentru că ele au de-a face cu

răscumpărarea.

În timpul cât a vorbit Pecețile, fratele Branham ne-a spus de multe ori: „Mergeți înapoi și uitați-vă la Ieremia!”, iar în Ieremia, am văzut că exista un sul deschis și unul pecetluit. Dacă citim acolo, vedem că Ieremia s-a dus și a răscumpărat o bucată de pământ, pentru că evreii urmau să fie duși în robia babiloneană, care este un tip al bisericii care a intrat în robia Babilonului, care este sistemul catolic. Așadar, înainte de a merge în Babilon, Ieremia a cumpărat o bucată de pământ, pentru că trebuie să înțelegem că moștenirea evreilor era o proprietate firească, un pământ, dar moștenirea noastră este Cuvântul.

Astfel, el a trebuit să plătească un preț de răscumpărare pentru moștenirea aceea, pentru pământul acela, iar când a făcut aceasta, s-a consemnat că prețul a fost plătit și că cei care aveau să vină după Ieremia, cei ce aveau să se întoarcă din robia babiloneană, vor avea drept de proprietate asupra moștenirii plătite. Totuși, ei trebuiau să consemneze aceasta și au consemnat-o într-un document deschis și într-un document închis, ambele fiind puse într-un vas de pământ, care a fost ascuns undeva, pentru ca atunci când aveau să se întoarcă din robie, când avea să se încheie robia și să vină restituirea, cei care aveau dreptul la acea bucată de pământ, cei care aveau dreptul la Cuvânt, să iasă afară, să deschidă pecetea și s-o citească, comparând sulul deschis cu sulul închis, fiindcă știau că era timpul ca pământul să intre în posesia moștenitorului său de drept.

Când am citit Pecețile, noi le-am văzut în formă de simbol în cartea deschisă, dar când a fost rupt al doilea sul, am văzut tălmăcirea lor, iar când le-am suprapus, am văzut că avem moștenirea potrivită.

Noi vom intra în moștenirea noastră, fiindcă am văzut că Cuvântul ne aparține, că facem parte din Cuvânt și că am făcut întotdeauna parte din El. Cuvântul a fost pentru noi, Cuvântul este al nostru și nu vom mai fi despărțiți niciodată de El pentru că există un preț care a fost plătit.

Țineți minte că Ieremia a plătit prețul cu mult înainte ca ei să se întoarcă din robia babiloneană. Tot așa, Isus Hristos a plătit prețul cu mult înainte ca noi să ne întoarcem din robia Babilonului, dar acum am ieșit afară și stăm aici, Pecețile au fost deschise, iar El stă pe tron și ține în mână Cartea deschisă. El a venit ca să ne spună că noi suntem moștenitorii, că suntem moștenitori împreună cu Hristos.

Aceste Peceți sunt minunate pentru că ne-au adus toate răspunsurile, așa că nu mai avem semne de întrebare ca: „Cine este moștenitorul? Pentru cine este moștenirea? Este pentru musulmani, pentru bapțiști, sau este pentru prezbiterieni?” Acum știm că nu este pentru ei, ci este pentru copiii lui Dumnezeu, este pentru cei care nu poartă nici o denumire, ci se întorc la Cuvântul original. Ei

sunt cei care întrunesc condițiile pentru a primi moștenirea pentru că sunt Cuvântul original; ei s-au întors la Cuvântul original ceea ce înseamnă că au dreptul la moștenire. De aceea a fost nevoie să fie rupte Pecețile și să fie descoperite tainele: ca să poată fi așezat Cuvântul original, iar cei care sunt parte din Cuvânt, să poată veni la El.

Acesta este testul: „Aici este Cuvântul Meu, Îl puteți primi?” Dacă Îl primiți prin credință, aceasta este dovada că sunteți parte din El. Prin faptul că veniți la Cuvântul original, dovediți că proveniți din Sursa originală, de acolo de unde provine și acest Cuvânt. Înțelegeți? Dacă puteți crede fiecare Cuvânt care este scris în această Carte, dovediți că veniți din același loc din care a venit și această Carte, dar dacă respingeți ce este scris aici, dacă respingeți profetul acestui ceas, dacă respingeți Mesajul pe care L-a dat El pentru legitimare, dovediți că nu aveți dreptul la moștenire.

Vedeți? Când este deschisă Cartea Răscumpărării, Ea ne arată toate tainele Scripturii, ne arată Adevărul, iar când se întâmplă aceasta, Sămânța lui Dumnezeu spune: „Eu cred aceasta!”, dar cei care nu sunt Sămânța, spun: „Nu poate fi așa!”, arătând că nu au dreptul la moștenire. De ce? Pentru că El a venit ca să ne arate numele în Carte.

Cum ne putem vedea numele în Carte? El ne descoperă tainele, aceasta fiind ceea ce cheamă numele nostru. Ce cheamă El? El nu spune: „Chad, Bob, Suzzie,” etc. Dar ce cheamă? Cuvântul original. El cheamă Cuvântul care este în voi, iar singurul care va chema numele vostru este Hristos, pentru că toată familia din ceruri și de pe pământ se numește Isus Hristos, iar Hristos este Taina lui Dumnezeu descoperită. Înțelegeți? Este Hristos descoperit, Cuvântul manifestat, iar când va fi descoperit Cuvântul, va chema numai Cuvântul.

De aceea Îl vor respinge denomițațiunile, de aceea a fost atât de respins în ceasul acesta, dar nu este respins de Cuvânt, ci de vița falsă.

Așadar, aceste Peceți sunt totul pentru noi și ne arată mai mult decât istoria Bisericii.

În predica „Suflete din închisoare”, scrie:

„Tainele au fost în cele șapte Peceți, de aceea, când au fost deschise aceste șapte Peceți, ele au deschis întreaga Biblie.”

Dacă aceste Peceți au deschis întreaga Biblie, înseamnă că ele dețin toată taina Ei. Aceasta înseamnă că vălul a fost dat la o parte, iar prin descoperirea Cuvântului, Domnul Își cheamă Mireasa ca să stea lângă El, pe cei care spun: „Acesta nu este altceva decât Adevărul.”

Aș vrea să citim încă o dată unul din citatele mele preferate. Este din cartea

Epocile Bisericilor:

„Țineți minte aceasta! Hristos în Biserica adevărată este o continuare a Cărții Faptelor, dar cartea Apocalipsei arată cum va intra duhul antihrist în biserică și o va pângări, făcând-o căldicică, formală și fără putere. Ea îl expune pe Satan, descoperindu-i lucrările (încercarea de a distruge poporul lui Dumnezeu și discreditarea Cuvântului Său)...”

Eu am mai spus aceasta, dar aș vrea să o mai repet o dată pentru că este foarte important să înțelegeți acest lucru. Satan nu lucrează într-un bar sau într-o casă de prostituție, fiindcă acestea sunt locuri în care omul aflat într-o stare hibridă merge singur. Dacă vă îndepărtați de Dumnezeu, este uimitor cât de repede se va deteriora viața voastră. Dacă părăsiți acest Cuvânt, această ungere duhovnicească ce-L însoțește, viața voastră se va prăvăli în josul dealului. Dacă părăsiți Mesajul și mergeți în lume, veți sfârși cu tatuaje, cercei, căsătorii și divorțuri, adulter, etc., pentru că nu veți putea sta în picioare fără ungerea care vine cu Cuvântul descoperit.

Așadar, diavolul nu este afară, ci este înăuntru, iar scopul lui principal a fost dezvăluit în Cartea Apocalipsei. Ce încearcă să facă el? Să distrugă poporul lui Dumnezeu și să discrediteze Cuvântul Său. Acesta este singurul lucru pe care-l face. Acesta este scopul său principal. Dar unde lucrează el dacă încearcă să distrugă poporul lui Dumnezeu și să discrediteze Cuvântul Său? El încearcă să lucreze în mine și în voi, el încearcă să lucreze în mijlocul nostru, să ne amăgească și să ne îndepărteze, dar Cartea Apocalipsei descoperă tot planul Său.

Astfel, întotdeauna când Satan începe să lucreze și să pătrundă înăuntru, o face ca și cal alb, deoarece calul alb arată nevinovat și inofensiv; el trebuie să-L imite pe Hristos, pare a fi în ordine, nu are autoritate asupra vieții voastre, nu are cunună, are arc, dar fără săgeți și pare că nu poate face nici un rău. Pare inofensiv, dar scopul lui este să schimbe caii. El nu vrea să călărească toată viața pe calul alb, nu de aceea a încercat să pătrundă înăuntru, ci obiectivul lui a fost să ajungă pe calul gălbui, care este moartea, moartea duhovnicească, despărțirea veșnică de Dumnezeu. Acesta este și a fost întotdeauna planul său, dar nu a apărut de la început cu moartea spirituală, ci a apărut cu compromis; a apărut cu o deviere mică de la Cuvântul original, cu încercarea de a raționa cu privire la Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta este felul în care alunecă înăuntru, iar când face aceasta, pângărește biserica și o face să devină formală, căldicică și fără putere, dar Dumnezeu urăște o biserică fără putere. Dar ce-i dă putere bisericii? Ascultarea de Cuvântul original, Viața care vine cu Cuvântul. Viața, Focul Duhului lui Dumnezeu care vine împreună cu Cuvântul descoperit al orei o va împiedica să devină

formală, pentru că nu biserica este cea care va deține controlul, noi nu suntem pe cont propriu, ci Dumnezeu este la cârma corăbiei, iar aceasta ne împiedică să devenim formali și fără putere, pentru că avem puterea Cuvântului.

„...până când (Satan) este izgonit în iazul de foc. El luptă împotriva acestui lucru, nu-l poate suporta fiindcă știe că dacă oamenii primesc adevărata descoperire a Bisericii adevărate, a ceea ce este Ea, pe ce stă Ea și că poate face lucrările mai mari, va fi o armată invincibilă.”

Așadar, ca să fim o armată invincibilă, noi trebuie să vedem cele două duhuri. Aceasta a venit să ne arate Cartea Apocalipsei, aceasta este ceea ce fac cele șapte Peceți: ne arată cele două duhuri, iar pentru a deveni o armată invincibilă, noi trebuie să le recunoaștem.

„...Dacă primesc descoperirea adevărată a celor două duhuri din cadrul bisericii creștine, iar prin Duhul lui Dumnezeu pot să deosebească și să se împotrivescă duhului antihrist, Satan va fi fără putere înaintea ei.”

Cum am putea să ne împotrivim duhului antihrist, dacă nu l-am văzut demascat pe deplin? Tocmai aceasta fac Pecețile: îl demască în totalitate, ca să nu cădem în plasa amăgirii lui. Astfel, în „Cele patru făpturi vii”, am văzut că Hristos a venit și a ridicat un Etalon, iar acum vom vedea care este tactica de apărare sau cum putem lupta împotriva duhului antihrist; vom vedea că de îndată ce mergem pe calea dată de Scriptură pentru a face aceasta, avem puteri biruitoare, în timp ce el nu mai are nici o putere în fața noastră. Deci, când Satan este demascat, când îi cunoaștem tactica, rămâne fără putere înaintea noastră, iar când începe să raționeze cu privire la Cuvânt, putem să-i spunem: „Tu faci întotdeauna aceasta!” Când vrea să facem compromis, noi îi spunem: „Nu, pentru că așa începi întotdeauna!”

„Numai puțin...”

„Nu! Categorie nu, pentru că compromisul duce la moarte duhovnicească, la despărțire definitivă de Dumnezeu! Nu voi face nici un compromis cu privire la Cuvânt, nu voi nega Cuvântul, nu voi nega ceea ce a învățat profetul!” Vedeți? Nu voi face nici un compromis!

„...Satan va fi fără putere înaintea ei. Astăzi va fi la fel de biruit ca atunci când Hristos i-a biruit fiecare efort de a câștiga putere asupra Sa în pustie.”

Cum a biruit Hristos fiecare efort al Satanei? Cu „Este scris!” El nu l-a biruit cu păreri, cu convingeri personale sau cu un sistem, ci l-a biruit cu: „Este scris!” Așa l-a biruit El pe diavolul și așa îl vom birui și noi. Noi nu avem nevoie de un sistem prin care să-l biruim, ci avem nevoie de Cuvântul lui Dumnezeu. Amin!

„Da, Satan urăște descoperirea, dar noi o iubim. Dacă avem descoperirea

adevărată în viețile noastre, nu vom putea fi biruiți de porțile iadului, ci le vom birui noi pe ele.”

Fratele Branham a spus următoarele în mesajul „Ziua biruinței”:

„Nu-i dă niciodată șansă omului lăuntric să acționeze. Noi suntem o ființă formată din trei părți: suflet, trup și duh, dar când mintea firească... Cele două forțe duhovnicești care lucrează în voi sunt mintea voastră și duhul vostru. Mintea firească este șlefuită și va încerca să obțină ceva prin inteligența ei, dar când face aceasta, se îndepărtează de omul duhovnicesc care se află în el. Aceasta este ceea ce cauzează problema, fiindcă omul încearcă să găsească el însuși o soluție.”

Așadar, noi am văzut că cele două vițe se regăsesc în biserica creștină. Da, ele sunt în biserica adevărată pentru că în voi sunt două vițe: omul dinăuntru și omul dinafară.

În 2Corinteni 4.16 scrie: „De aceea, noi nu cădem de oboseală. Ci, chiar dacă omul nostru de afară se trece, totuși omul nostru dinăuntru se înnoiește din zi în zi.”

Pavel a spus că după omul dinăuntru, el iubea Legea lui Dumnezeu. Cu alte cuvinte, el vorbea despre omul dinăuntru, adică despre omul care se înnoiește zi de zi, și de omul dinafară care este natura noastră firească, vechiul nostru sine care a căzut într-o stare hibridă și nu va fi niciodată drept până când nu va fi schimbat. Vedeți? Aici avem cele două vițe, iar fratele Branham a spus că ele se întrepătrund. Unde se întrepătrund ele? În noi, ceea ce înseamnă că trebuie să vedem șiretenia și amăgirea viței false și să ne împotrivim ei.

Satan nu lucrează afară. El nu încearcă să aducă o amăgire prin denomițiunea pentecostală pentru că ea nu ne va putea amăgi. Noi nu vom putea fi amăgiți de ea, ci trebuie să fie ceva atât de aproape încât, dacă ar fi cu putință, să-i înșele chiar și pe cei aleși.

Fratele Branham a spus următoarele în predica „Perdeaua dinăuntru” din anul 1956:

„Omul nu știe cum este să trăiești o viață de biruință până când nu a biruit în totalitate. Pe cine? Pe el însuși, pentru că cel mai mare vrăjmaș pe care-l aveți sunteți voi înșivă. De aceea nu puteți crește în credință, pentru că aveți concepții intelectuale, iar partea voastră intelectuală spune: „Păi, este așa și așa!” Acesta este raționamentul, dar noi dorim să alungăm raționamentul, pentru că Biblia spune că în noi există două părți, două facultăți.”

Dacă cineva spune că ceea ce credeți voi, nu este rațional, ar trebui să strigați! Voi nu doriți ceva ce este rațional pentru că atunci ați avea o credință intelectuală, iar aceasta nu va produce niciodată Cuvântul lui Dumnezeu. Un seminar nu a putut produce niciodată altceva decât o biserică rece, formală și fără putere. De ce?

Pentru că înțelegerea intelectuală, raționamentul și dorința de a înțelege Cuvântul și de a-L poziționa după societatea noastră modernă, după cultura noastră, va duce întotdeauna la moarte duhovnicească. Vedeți? De aceea ne luptăm cu partea noastră intelectuală. Partea intelectuală este cea care a dus-o pe Eva în bucluc. Șarpele a venit la partea ei intelectuală și a început să raționeze cu ea, a început să-i arate că este frumoasă, că este bine ca cineva să fie înțelept, că nu este nimic în neregulă cu aceasta, că este o cale mai bună pentru că va cunoaște mai mult, și ce este în neregulă dacă cunoști mai mult? Partea voastră intelectuală este vrăjmașul nostru, de aceea trebuie să-l biruiți pe deplin. Pe cine trebuie să biruiți? Pe voi înșivă.

Fratele Branham a spus următoarele în predica „Învierea lui Lazăr”, din anul 1951: „Abel și-a condus mielul lângă o viță de vie și l-a jertfit pe altar, iar el a murit pe același altar pe care a murit mielul pe care l-a jertfit. Fiecare credincios care vine la Hristos, trebuie să moară pe același altar ca și Mielul său, Hristos, trebuie să moară în Hristos ca să fie o făptură nouă: să moară față de lucrurile lumii și să fie născut din nou, să fie o făptură nouă în Hristos Isus. Să moară pe același altar al jertfei de sine. În ordine.”

În predica „Voi trebuie să vă nașteți din nou”, din anul 1961, scrie:

„...Abel a murit pe altar cu jertfa sa; după ce și-a adus jertfa și a omorât-o pentru păcatul său, Abel a murit pe același altar cu jertfa sa. Ca să fiți născuți din nou, voi trebuie să muriți pe altar cu jertfa voastră, să fiți la fel de morți ca El. Iar când sunteți născuți din nou, șarpele nu mai are viață acolo.”

Isus nu a murit la Calvar, ci în grădina Ghetsimani. La fel trebuie să facem și noi: să murim față de voia noastră și față de părerile noastre, așa cum a făcut Isus în grădina Ghetsimani. El a murit acolo în totalitate. El a spus: „Doamne, îndepărtează paharul acesta de la Mine!” Acela era omul care se întreba dacă nu există o altă cale, dar când Domnul nu l-a oferit o altă cale, în acel Om era credință, era Sămânța adevărată a lui Dumnezeu, era Dumnezeu însuși în trup de carne, așa că a spus: „Facă-Se voia Ta!”, și noi putem vedea că El a trebuit să moară acolo.

Domnul să ne ajute să moară vița veche din noi, să moară vița falsă din noi, ca să trăiască Hristos.

În predica „Sămânța nu va moșteni împreună cu pleava”, scrie:

„Vedeți cât de aproape pot fi? Matei 24.24 spune: „În zilele din urmă, cele două duhuri”, duhul bisericii, al oamenilor bisericii și Duhul Miresei, al celor care fac parte din Mireasă, „vor fi atât de apropiate încât, dacă ar fi posibil i-ar înșela chiar și pe cei aleși.” Atât vor fi de aproape.”

Este uimitor faptul că el a spus: „duhul bisericii, al oamenilor bisericii” și „Duhul Miresei, al celor care fac parte din Mireasă”. Acestea pot părea foarte departe de noi, nu-i așa? Fratele Harol Becket a spus că nu trebuie să privim foarte departe pentru a găsi trei tipuri de credincioși. El a spus că în noi înșine sunt trei tipuri de credincioși:

- Firea, trupul, partea noastră firească este un necredincios;
- duhul nostru este un așa-zis credincios; dar
- sufletul nostru, Viața din sufletul nostru este un credincios adevărat.

Așadar, nu trebuie să privim foarte departe ca să găsim trei feluri de credincioși; nu trebuie să privim foarte departe pentru a vedea ce este duhul bisericii, al oamenilor bisericii: el dorește să pună ungera Duhului Sfânt doar asupra duhului nostru, dar fratele Branham ne-a spus că putem avea ungera Duhului Sfânt asupra duhului nostru și cu toate acestea să murim și să mergem în iad. Vedeți cât poate fi de amăgitor? Putem avea senzații atunci când vine Dumnezeu în adunare și să-L simțim la fel ca cel de lângă noi, dar Lui nu-i pasă ce simțiți voi, nu-i pasă dacă spuneți că credeți Mesajul, fiindcă fratele Branham a spus că deși toate acestea sunt bune, nu sunt esența. Este ca și cum am spune că știm să citim, și am recunoaște că tot Mesajul se potrivește cu Scripturile, dar voi trebuie să luați Viața Mesajului, trebuie să luați Viața lui Hristos, să intre înăuntrul vostru și să muriți pentru toate celelalte lucruri. Noi trebuie să murim pentru orice gând, pentru orice simțământ, pentru orice fel de raționament care este împotriva Cuvântului descoperit al zilei, trebuie să murim pe deplin față de toate acestea. Noi trebuie să trăim așa cum ne spune El, să facem ceea ce ne spune El cu privire la căsătorie și despărțire, la cum trebuie să ne îmbrăcăm, la locurile în care mergem; noi trebuie să murim față de toate argumentele și scuzele noastre, față de scuzele pe care le aducem pentru faptul că suntem neascultători, trebuie să murim pe deplin față de toate acestea, pe altar împreună cu Jertfa noastră. Apoi, ne vom naște din nou, dar nu noi vom fi cei care trăim, nu noi suntem cei care vom face acele fapte, nu este o Viață pe care o vom trăi noi, ci este Viața pe care o trăiește El în noi și prin noi. Dar El nu va împărți niciodată locul în care va locui, cu raționamentul nostru. El nu va împărți niciodată locul în care locuiește, cu duhul antihrist care aduce argumente cu privire la Cuvânt, care aduce scuze și o mulțime de „De ce-uri?” Această stare duhovnicească hibridă trebuie să moară pe deplin.

Trebuie să înjunghiem viața aceea veche, s-o lăsăm să moară și să-L primim pe Hristos. Cine este Hristos? Cuvântul făcut trup. Noi trebuie să-L primim pe Hristos, Cuvântul viu făcut trup în ceasul nostru, care ne va aduce înnoirea Vieții, pentru că atunci nu va mai fi o viață trăită de noi, ci este Viața Cuvântului care trăiește în

noi. Dar trebuie să primim Cuvântul și să lăsăm Apa Cuvântului să ne sfințească, să ne spele. Cum putem să ne lăsăm spălați de această Apă a Cuvântului? Prin faptul că spunem: „Tot ceea ce spune Cuvântul este adevărat!” Noi toți trebuie să ne supunem acestei spălări.

În Pecetea a doua citim:

„Acum, fiți atenți! Scopul Satanei este să pervertească Cuvântul lui Dumnezeu prin argumente aduse de rațiune. Apoi, își pune amprenta pe subiecții săi, prin faptul că resping Cuvântul original.”

Ei nu resping Cuvântul hibrid, Cuvântul care a fost dus din denomi-națiune în denomi-națiune, care a fost amestecat cu păreri și a intrat în Mesaj cu păreri amestecate, iar Satan își pune amprenta asupra lor pentru că au respins Cuvântul original.

Profetul din Maleahi 4 și Apocalipsa 10.7, a venit să ne aducă înapoi la credința originală a părinților de la Rusalii, iar când noi respingem aceasta, Satan și-a pus deja amprenta pe noi.

Acum ne vom uita la Pecetea a doua, ca să vedem ce mai spune fratele Branham despre ea:

„Observați, ei ar fi trebuit să se ucidă unii pe alții, ar fi trebuit să se ucidă unul pe celălalt. Arcul său nu avea săgeți, dar sabia lui mare avea putere, iar mai târziu, când s-a schimbat de pe calul alb pe cel roșu, a început să omoare; același diavol cu sabia lui.”

Așa cum am mai spus, există un plan de bătaie, pentru că bătălia care a existat în cer s-a mutat pe pământ, iar ceea ce a avut loc acolo, s-a mutat aici jos. În cer a existat o bătălie, iar Lucifer a fost dat afară și aruncat pe pământ. Și ce a făcut el? A contaminat Edenul, iar de atunci înapoi a continuat să contamineze pământul, așa că acum, lupta din ceruri continuă pe pământ și se va încheia pe pământ cu marea bătălie de la Armagedon.

Să citim din Pecetea a patra:

„Noi știm cu toții că bătălia a început în ceruri, iar ei au fost dați afară. Mihail și îngerii Săi i-au aruncat afară, i-au izgonit afară, iar când s-a întâmplat aceasta, ei au căzut exact în Eden și astfel a început bătălia aici, chiar aici.

Dumnezeu Și-a fortificat copiii după Cuvântul Său, dar Eva și-a scos capul afară și a spus: „Cred că s-ar putea să ai dreptate”... De acolo a pornit tot și așa a fost de atunci înapoi.”

Aceeași tactică, același plan: ceea ce a făcut în cer, face și pe pământ. Aceasta a făcut și în Eden. În Eden, el nu a făcut o organizație a șarpelui, nici nu a folosit o trupă de beduini, ci a mers exact acolo unde era și Dumnezeu. Vedeți? Satan nu l-a

folosit pe șarpe pentru a face o armată masivă, deși șarpele era un individ biped care umbla pe două picioare și vorbea, ci l-a folosit ca să ajungă mai aproape, pentru că întotdeauna vrea să fie acolo unde este Dumnezeu. Satan vrea să lucreze acolo unde lucrează și Dumnezeu și vrea să ia în stăpânire ceea ce stăpânește Dumnezeu.

Ce ne rămâne de făcut acum? Dacă am văzut tactica Satanei, să nu ne lăsăm amăgiți de el!

Așadar, Satan a pătruns înăuntru pe calul alb, cu un arc fără săgeți. În acest stadiu, el nu putea face rău pentru că nu avea o cunună, dar i s-a dat una, iar atunci a pășit în față pentru a birui. Noi trebuie să înțelegem că scopul Satanei este să biruiască. Dar cum biruiește el? Prin amăgire. El este un duh amăgitor care a intrat înăuntru. Care este amăgirea lui? „Nu am venit aici ca să vă biruiesc. Nu am săgeți și nici cunună, deci nu am venit să vă amăgesc!”

Când a pornit duhul nicolait, era doar o părere, o părtășie printre predicatori. Ce putea fi în neregulă cu aceasta? Dar apoi a devenit o învățătură și a început să domnească. Aceasta se potrivește foarte bine cu: „Nu sunt aici ca să vă rănesc. Nu am săgeți și nu port nici o cunună. Nu am autoritate asupra voastră, așa că puteți veni și pleca după bunul vostru plac. Puteți intra și ieși din acest compromis oricând doriți. Puteți lăsa deoparte puțin din ceea ce a spus profetul lui Dumnezeu, pentru că nu este nici o problemă.”

Aceasta i-a spus și Evei: „Cu siguranță nu veți muri! Dumnezeu nu v-ar face una ca asta! Tu ești o fiică a lui Dumnezeu, un copil al Lui; ai ieșit din Adam, iar Dumnezeu îl iubește pe Adam și te iubește și pe tine, așa că nu te va ucide.”

El pătrunde înăuntru prin amăgire și vine ca să biruiască prin această amăgire. Dar o face atât de abil încât nu arată ca și cum ar veni să biruiască, ci ca și cum ar vrea să aibă părtășie. Apoi, după ce intră înăuntru, primește o cunună. Cine l-a încununat pe călărețul de pe calul alb în biserica de la început? Biserica. Ea i-a pus cununa pe cap. Voi înșivă îi dați autoritate calului alb, când vine la ușa voastră cu argumentări care sunt împotriva Cuvântului și cu compromisuri cu privire la Cuvântul lui Dumnezeu. El vine fără autoritate asupra voastră, nu are săgeți și nu poate să vă facă nici un rău, de aceea, tot ce trebuie să faceți este să răcniți ca un leu, cu Cuvântul curat al lui Dumnezeu și să spuneți: „Nu spun Scripturile?”, „Nu ne-a învățat profetul...?”, „Nu spune Cuvântul...?” Dacă procedăm așa, el va pleca de la noi pentru că nu are nici săgeți și nici cunună. Dar când întreținem acel compromis, acea amăgire și o aducem înăuntru, îi punem cununa pe cap; iar când îi punem cununa pe cap, el schimbă calul alb cu calul roșu.

În Pecetea a treia scrie:

„În primul stadiu, calul alb, el era doar o părere, dar în învățătura și în caracterul său era un duh antihrist. Părea nevinovat, părea că nu poate face nimic rău... dar acesta este felul în care pătrunde Satana înăuntru. El este o pasăre abilă.”

În Pecetea a doua citim:

„Vedeți, Satan a ridicat acei cai. Priviți șiretenia acestui individ, Satan, despre care vorbim aici. Noi îl dezvăluim chiar aici, și îl descoperim prin Scripturi, ca să puteți vedea cine este el. Dar țineți minte că el nu a intrat înăuntru ca să fie un comunist, Satan nu a încercat niciodată aceasta. El este un antihrist și vine atât de aproape, încât Isus a spus că i-ar înșela chiar și pe cei aleși.”

Să nu căutați calul alb în jur, ci căutați-l chiar aici, și țineți minte că Dumnezeu a ridicat un Etalon pentru a-l înfrunța, iar acest Etalon este Cuvântul curat, adică Hristos.

Fratele Branham ne-a învățat că Pavel și apostolii timpurii răcneau cu Cuvântul curat al lui Dumnezeu, cu descoperirea curată a Cuvântului. Ei vesteau Biblia pe care eu și voi o citim încă. Amin! Acesta este felul în care luptau ei împotriva acestui duh antihrist de pe calul alb și acesta este felul în care trebuie să luptăm și noi.

Fratele Branham a venit ca să ne ducă înapoi la învățătura originală, iar când a trecut dincolo de perdeaua timpului, i s-a spus că va fi judecat împreună cu grupul său. Știți ce a întrebat atunci? El a întrebat dacă va fi judecat și Pavel, iar răspunsul primit a fost: „Da!” Atunci, el a spus: „Eu am predicat ceea ce a predicat și Pavel”, iar milioane de oameni care erau acolo, au spus: „Pe aceasta ne odihnim noi!” Vedeți? Pe aceasta mă odihnesc și eu: pe faptul că am predicat ceea ce a predicat și Pavel. Astfel, dacă Pavel a fost mesagerul legitimat, dacă el a fost o Lumină pentru neamuri, împlinirea profețiilor Vechiului Testament, dacă el a așezat credința noastră, iar fratele Branham ne-a restituit-o, Dumnezeu nu-Și poate schimba Cuvântul, ci Îl onorează; iar dacă noi ne-am întors la credința originală a părinților de la început, înseamnă că ne odihnim tot pe aceasta.

Câți dintre voi vă odihniți pe aceasta? Aleluia! Aceasta este ceea ce-l învinge pe calul alb. Să nu uitați că Dumnezeu Și-a pus Pecetea pe Mesajul orei, de aceea, nu încercați să explicați cu mintea voastră lucrurile pe care nu le înțelegeți, ci așteptați până vi le descoperă Dumnezeu.

Fratele Branham a spus în Pecetea că ucenicii au umblat mult timp cu Isus, dar la un moment dat au spus: „Acum știm că ești Mesia, Hristosul!” Domnul Isus umblase multă vreme cu ei, dar cu toate acestea, au înțeles numai la un moment dat Cine era El, deși făcuse multe lucruri printre ei. Noi am umblat cincizeci de ani cu Mesajul acesta, dar abia acum înțelegem că Cel care a venit jos în anul 1963, a fost

Hristos. Este Îngerul puternic, Hristos, care a venit jos în plinătatea Cuvântului Său, cu Viața Cuvântului Său.

Acum am înțeles, pentru că tiparul Scripturii nu se schimbă niciodată.

Isus a umblat cu ei prin Mesajul orei și le-a spus ce să facă, dar deși am ascultat de nenumărate ori casetele, tot n-am înțeles că El a venit jos. Dar când am primit această descoperire, am spus: „Acesta este Domnul slavei în Cuvântul Său! Aceasta este Viața lui Isus Hristos!”, iar fratele Branham a spus în Pечеți: „Vedeți, poate că aceasta nu a trebuit să se întâmple decât acum!”

Dumnezeu trezește doar acum lucrurile în inimile noastre, El trezește doar acum lucrurile în Mireasa Sa și poate că toate acestea nu trebuiau să se întâmple decât acum. Dar când El tulbură apele, intrați înăuntru!

Noi trebuie să creștem în cunoașterea Domnului nostru Isus Hristos; trebuie să creștem spre Cap. Înțelegeți? Noi nu trebuie să stăm cu Mesajul așa cum era în urmă cu cincizeci de ani, adică nu trebuie să rămânem doar la Maleahi 4 și să spunem: „Dumnezeu a trimis un profet!”; aceasta nu este suficient pentru răpire, pentru că dacă ar fi fost suficient, am fi fost deja răpiți. El trebuie să ne aducă o descoperire mai mare care vine cu o sinceritate și cu o predare mai mare, trebuie să venim la această sărbătoare a Paștelui, dar fără aluatul răutății și al vicleniei; noi trebuie să venim la această sărbătoare care este Hristos, Mielul nostru de Paști, cu azimile sincerității și ale Adevărului.

Aceasta i-a spus Domnul și fratelui Branham atunci când el încerca să lege șarpele acela din vedenie. El i-a zis: „Tu ai puterea să-l legi, dar trebuie să fii mai sincer!” Atunci, fratele Branham a vorbit și l-a legat, iar Domnul i-a spus: „Poți să-l și dezlegi!” De ce ar fi încercat el să-l dezlege? Prin aceasta, Domnul încerca să ne spună ceva prin fratele Branham și anume, că noi avem putere să legăm șarpele prin Cuvântul restituit al lui Dumnezeu, prin sinceritate și Adevăr, dar ne mai spunea ceva: că noi avem și puterea de a-l dezlega în viețile noastre. Când l-a dezlegat fratele Branham, șarpele a pornit după el făcând aceleași lucruri pe care le făcuse înainte de a fi legat. Vedeți? Șarpele poate fi legat, dar numai prin sinceritate, însă voi aveți și puterea să-l dezlegați. Cum puteți să-l dezlegați? Prin compromis. Dar când facem aceasta, în viața noastră încep să se întâmple lucruri care nu ne plac, iar atunci ne întrebăm: „De ce sunt din nou în pustie, în epoca întunecoasă? De ce viața mea a luat o asemenea turnură?”

Ați dezlegat cumva șarpele printr-o mărturie diferită de aceea a Cuvântului?

Fratele Branham s-a luptat cu aceasta, iar Domnul i-a cerut să fie mai sincer. Atunci, l-a rugat pe Domnul să-i arate cum să fie mai sincer, iar Biblia sa s-a deschis în locul unde scrie că trebuie să mergem la sărbătoarea Paștelui, nu cu

aluatul răutății și al necurăției, ci cu azimile sincerității și ale Adevărului. Vă amintiți ce a spus fratele Branham că a făcut atunci? El a început să postească și să se roage, deoarece a înțeles că ceea ce avea nu era suficient. El era profetul lui Dumnezeu care ajungea la o descoperire mai mare și anume, că avea putere să lege șarpele, dar a înțeles că aceasta se putea realiza numai prin sinceritate și Adevăr.

Apostolii au venit odată la Isus și l-au spus că nu au putut să scoată afară un drac. Nu era nici o problemă cu făgăduința Cuvântului, cu Cuvântul, ci ei trebuiau să aibă un alt nivel de sinceritate. Astfel, când l-au întrebat de ce nu au putut să-l scoată afară, Domnul le-a spus că acel soi de draci ies afară numai prin post și rugăciune.

Când Domnul i-a arătat fratelui Branham că avea putere să lege șarpele, i-a spus că trebuie să țină sărbătoarea Paștelui cu azimile sincerității și ale Adevărului.

Noi putem fi sinceri, dar să nu avem Adevărul, sau putem să avem Adevărul și să nu fim sinceri, însă când punem sinceritatea împreună Adevărul, putem ține sărbătoarea Paștelui, care este Isus Hristos cel răstignit.

Frați și surori, pe aceste casete Domnul ne-a dat harul pentru răpire care trebuie să se transforme în credința pentru răpire. Ce face El, învățatură după învățatură, rând după rând, puțin aici, puțin acolo? Își crește Biserica la statura deplină a lui Isus Hristos, astfel încât să poată manifesta puterea deplină pe care o avea Isus Hristos când a fost aici pe pământ. Noi trebuie să creștem în aceasta, nu doar să ne învățăm în jur și să spunem: „Totul va fi în ordine cu mine pentru că cred Mesajul!” Noi trebuie să intrăm în Mesaj, să primim Mesajul în sufletul nostru, să primim Viața, iar acea Viață trebuie să crească în credința pentru răpire. Înțelegeți? Biserica trebuie să crească până la starea de răpire.

Dacă vedem că ne este greu să citim, să ascultăm casete, să venim la biserică, dacă nu mai avem râvnă pentru Cuvântul lui Dumnezeu, dacă viața noastră este mai rea decât anul trecut, înseamnă că am alunecat.

Noi trebuie să ne întoarcem înapoi la râvna pentru Cuvântul Domnului, la starea de clocot, la sinceritate; trebuie să începem să ne rugăm, să postim și să spunem: „Doamne, du-mă înapoi la dragostea dintâi, ca să pot face faptele dintâi, fiindcă am început să fiu rece, formal și fără putere.”

În ordine. Acum vom merge la calul roșu, iar pentru aceasta vom citi din Pecetea a doua:

„Observați, ei ar fi trebuit să se ucidă unii pe alții, ar fi trebuit să se ucidă unul pe celălalt. Arcul său nu avea săgeți, dar sabia lui mare avea putere, iar mai târziu, când s-a schimbat de pe calul alb pe cel roșu, a început să omoare; același diavol

cu sabia lui. Ce a spus Isus? Că cei care ridică sabia, vor pieri de sabie. Să nu ripostați!”

Vă amintiți că la început am spus că mai trebuie să suferim puțin și că aceasta este Pecetea a doua? Acum ascultați:

„Isus a spus că cei care ridică sabia, vor pieri de ea. Să nu ripostați! Înțelegeți? În seara aceea, când Isus a spus aceasta, Petru a luat sabia. Vedeți? Faceți și voi cum a făcut Isus, mergeți înainte!”

Acum, țineți minte că el (călărețul) are o sabie. El a pornit cu o sabie în mâna sa, călărind un cal roșu și vărsând sângele tuturor celor care nu sunt de acord cu el. Înțelegeți acum? Câți dintre voi înțeleg acum ce este această Pecete?”

Noi am înțeles? Pecetea este reprezentată de un cal roșu. Vedeți? Antihristul s-a dat jos de pe calul alb și călărește un cal roșu, iar pe calul roșu i s-a dat o sabie, scopul lui fiind că ia pacea de pe pământ și să ucidă. De fapt, el voia ca oamenii să se ucidă între ei.

Haideți să citim aceasta în Apocalipsa 6.3-4:

„Când a rupt Mielul a doua pecete, am auzit pe a doua făptură vie zicând: „Vino și vezi.”

Și s-a arătat un alt cal, un cal roșu. Cel ce stătea pe el a primit puterea să ia pacea de pe pământ, pentru ca oamenii să se înjunghie unii pe alții, și i s-a dat o sabie mare.”

Așadar, scopul lui era să ia pacea de pe pământ pentru ca oamenii să se înjunghie unii pe alții.

Isus Se afla în grădina Ghetsimani, iar acolo a avut loc o luptă grea fiindcă știa că-l sosise ceasul, că venise vremea să-Și dea Viața. Astfel, El a întrebat dacă nu există o altă cale decât să-Și dea Viața, iar când a înțeles că aceea era singura cale, a primit ungerea Vițelului. De ce ungerea Vițelului? Pentru că vițelul este un animal de jertfă, care poartă poveri, iar la urmă își dă viața.

Deci, Isus a avut o luptă în Ghetsimani, iar după acea luptă a fost pregătit să-Și dea Viața, dar Petru nu se afla sub aceeași ungere cu El. Petru se afla sub o influență diferită de cea a lui Isus. El dormise în timpul cât Isus stătuse în rugăciune și nu avea același Duh pe care-L avea Isus. Ce a spus Isus în noaptea aceea? „Cei ce ridică sabia vor pieri de sabie! Să nu ripostați!”

Să citim din nou din Pecetea a doua:

„Acum, țineți minte că el (călărețul) are o sabie. El a pornit cu o sabie în mâna sa, călărind un cal roșu și vărsând sângele tuturor celor care nu sunt de acord cu el. Înțelegeți acum? Câți dintre voi înțeleg acum ce este această Pecete?”

Câți înțelegem Pecetea? Duhul antihrist a pornit să-i ucidă pe toți cei ce nu sunt de

acord cu el, dar Duhul lui Hristos nu ripostează, ci se predă, își dă viața.

Petru nu se afla sub ungera bună pentru că dacă s-ar fi aflat sub ea, ar fi trebuit să aibă aceeași Ungere ca Isus. Adevărul este că Petru nu era încă întors la Dumnezeu, de fapt, el mergea prin Peceți.

Aș vrea să vă arăt ce vreau să spun, ca să mă înțelegeți, iar pentru aceasta vom merge în Matei 16.13-19:

„Isus a venit în părțile Cezareii lui Filip și a întrebat pe ucenicii Săi: „Cine zic oamenii că sunt Eu, Fiul omului?”

Ei au răspuns: „Unii zic că ești Ioan Botezătorul; alții: Ilie; alții: Ieremia sau unul din proroci.”

„Dar voi”, le-a zis El, „cine ziceți că sunt?”

Simon Petru, drept răspuns, l-a zis: „Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului celui Viu!”

Isus a luat din nou cuvântul și i-a zis: „Ferice de tine, Simone, fiul lui Iona; fiindcă nu carnea și sângele ți-a descoperit lucrul acesta, ci Tatăl Meu care este în ceruri.

Și Eu îți spun: tu ești Petru, și pe această piatră voi zidi Biserica Mea, și porțile Locuinței morților nu o vor birui.

Îți voi da cheile Împărăției cerurilor, și orice vei lega pe pământ va fi legat în ceruri, și orice vei dezlega pe pământ va fi dezlegat în ceruri.”

Aici vedem că Petru a primit de la Tatăl, o descoperire care ne spune Cine este Isus Hristos. Așa cum am citit mai sus, Isus i-a întrebat pe ucenicii Săi: „Cine zic oamenii că sunt Eu, Fiul omului?”, iar Petru a spus: „Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului celui Viu!” Atunci, Isus i-a spus că nu carnea și sângele i-au descoperit aceasta, ci Tatăl Său care era în ceruri, iar pe lângă aceasta, i-a spus că-i va da cheile Împărăției.

Din cele citite aici, vedem că Petru se afla într-o poziție bună, și probabil credea că el este cel mai bun dintre toți, dar gândea așa pentru că toți aveau o gândire firească. Acesta este motivul pentru care se certau între ei și încercau să decidă care dintre ei era mai mare și care avea să fie cel mai mare în Împărăție. Vedeți, ei erau firești și din cauza aceasta nu vedeau ce se întâmpla din punct de vedere duhovnicesc.

„Atunci a poruncit ucenicilor Săi să nu spună nimănui că El este Hristosul.

De atunci încolo, Isus a început să spună ucenicilor Săi că El trebuie să meargă la Ierusalim, să pătimească mult din partea bătrânilor, din partea preoților celor mai de seamă și din partea cărturarilor; că are să fie omorât și că a treia zi are să învie.”

După cum vedem de aici, următoarea descoperire pe care le-a spus-o Isus după cele întâmplate mai sus, a fost că El trebuie să meargă, să fie jertfit și să învie a

treia zi. Dar ce a făcut Petru atunci?

„Petru L-a luat deoparte și a început să-L mustre, zicând: „Să Te ferească Dumnezeu, Doamne! Să nu Ți se întâmple așa ceva!”

Dar Isus S-a întors și a zis lui Petru: „Înapoia Mea, Satano: tu ești o piatră de poticnire pentru Mine! Căci gândurile tale nu sunt gândurile lui Dumnezeu, ci gânduri de ale oamenilor.”

Ce întoarcere de situație pentru Petru! El înțelesese ceva și totul mergea bine, dar apoi a spus ceva, iar atunci Domnul s-a întors spre el și i-a zis: „Înapoi Mea, Satano!” De ce i-a spus Domnul aceasta? Petru se afla sub influența călărețului de pe calul alb care încerca să aducă argumente raționale cu privire la Cuvânt, deoarece el știa că Isus era Fiul lui Dumnezeu, Hristosul, Cuvântul, iar Cuvântul tocmai spusese: „Voi fi omorât, dar voi învia a treia zi!” Acesta este Cuvântul, este „Așa vorbește Domnul”, dar Petru a început să argumenteze, însă întotdeauna când facem aceasta, suntem călăuziți de duhul antihrist.

Fără îndoială, Petru Îl iubea pe Domnul și nu voia să se întâmple așa ceva, iar în mintea sa firească, în gândirea sa, își spunea că totul este bine și că nu trebuie să se întâmple aceasta. Acesta este motivul pentru care a început să-L mustre pe Domnul și să-l zică: „Să Te ferească Dumnezeu, Doamne! Să nu Ți se întâmple așa ceva!”, dar Isus nu i-a răspuns: „Petre, aceasta este gândirea ta firească!”, ci l-a mustrat: „Înapoia Mea, Satano!” Prin aceasta, Isus arăta că era același duh care a călărit în Eden, care l-a ispitit pe El în pustie și care în momentul acela Îi vorbea prin Petru.

Priviți cât este de aproape amăgirea!

Petru tocmai primise o descoperire divină de la Tatăl, care îi arătase Cine era Isus, iar Isus i-a spus că el va primi cheile Împărăției. Dar imediat după aceea, ungerea calului alb a venit exact în același vas și i-a vorbit lui Isus prin aceleași buze care rostiseră și descoperirea primită de la Dumnezeu cu câteva clipe în urmă. Însă de data aceasta vorbea duhul antihrist, iar Isus l-a recunoscut imediat.

Vedeți amăgirea, prieteni? Voi nu puteți argumenta cu privire la Cuvântul lui Dumnezeu. Dacă trebuie să se întâmple unele lucruri, se vor întâmpla negreșit, pentru că ceea ce este „Așa vorbește Domnul!” nu se va schimba. Indiferent ce încearcă să ne determine cineva să spunem, dacă este diferit de Mesaj este duhul antihrist care vine de la Satan. Isus era acolo, El fiind Mesagerul aceluia ceas, Cuvântul făcut trup venit în slujba unui Profet. El stătea acolo și spunea că trebuie să meargă să fie ucis, dar că va învia a treia zi, însă Petru nega slujba Sa profetică, pe „Așa vorbește Domnul!”

Același lucru se întâmplă și cu noi dacă încercăm să argumentăm cu privire la

Mesaj. Dacă nu înțelegeți ceva ce a spus fratele Branham, așteptați! Nu încercați să aranjați voi lucrurile în așa fel încât să aibă sens! Nu încercați să corectați Mesajul! Dacă fratele Branham a spus ceva, iar mai târziu a venit și s-a corectat, este în ordine. Luați aceasta și fiți atenți pentru că atunci când Lucifer nu are izbândă cu cel care a fost mai întâi, vine la al doilea. El nu a putut să-L biruiască pe Isus, dar credeți că nu a fost prezent când Petru a primit descoperirea dată de Dumnezeu? Și ce a făcut Satan? El merge întotdeauna la al doilea, încercând astfel să ajungă la primul.

Noi nu avem nici un verset care să ne spună că Petru s-a pocăit de ceea ce i-a spus lui Isus. Scriptura nu spune aceasta.

Să mergem în Matei 26.47-54, la cele întâmplătoare în grădina Ghetsimani, ca să vedem progresul făcut de antihrist:

„Pe când vorbea El încă, iată că vine Iuda, unul din cei doisprezece, cu o gloată mare, cu săbii și cu ciomege, trimiși de preoții cei mai de seamă și de bătrânii norodului.

Vânzătorul le dăduse semnul acesta: „Pe care-L voi săruta eu, Acela este; să puneți mâna pe El!”

Îndată, Iuda s-a apropiat de Isus și l-a zis: „Plecăciune, Învățătorule!” Și l-a sărutat. Isus i-a zis: „Prietene, ce ai venit să faci, fă!” Atunci oamenii aceia s-au apropiat, au pus mâinile pe Isus și l-au prins.”

Aș vrea să ne oprim puțin aici.

Isus știa foarte bine cine era Iuda și știa ce urma să facă pentru că l-a privit și i-a spus să facă ce avea de făcut, iar Iuda a plecat. Isus a știut încă de la început că Iuda era fiul pierzării; a știut aceasta încă de când l-a ales apostol, dar priviți ce i-a spus când a venit cu gloata: „Prietene, ce ai venit să faci, fă!”

Isus avusese o luptă grea în grădina Ghetsimani, iar după aceea, ei au venit să-L aresteze. Dar ce a făcut Isus? El nu a ripostat în nici un fel, ci a fost gata să-și dea Viața.

Aceasta este Pecetea a doua, prieteni; acesta este exemplul nostru.

„Și unul din cei ce erau cu Isus a întins mâna, a scos sabia, a lovit pe robul marelui preot și i-a tăiat urechea.”

Ceea ce vreau să subliniez aici este că omul care a scos sabia nu voia să-i taie urechea la acel rob, ci scopul lui era să-l ucidă. El voia să-i taie capul, dar s-a întâmplat ceva și i-a ratat capul, așa că i-a tăiat doar urechea.

„Atunci Isus i-a zis: „Pune-ți sabia la locul ei; căci toți cei ce scot sabia de sabie vor pieri.

Crezi că n-aș putea să rog pe Tatăl Meu, care Mi-ar pune îndată la îndemână mai

mult de douăsprezece legiuni de îngeri?

Dar cum se vor împlini Scripturile care zic că așa trebuie să se întâmple?"

Isus umbla în Cuvânt, în ungera corectă a aceluia ceas. Dacă ar fi ripostat, El nu ar mai fi fost Isus. Înțelegeți? Ce făcea El? Isus umbla în predare deplină, în supunere totală față de Cuvânt și împlinea ceea ce spunea Cuvântul despre El. Astfel, dacă Cuvântul spune că trebuia să moară, El nu a raționat cu privire la aceasta și nu a fugit să se ascundă, ci a dat piept cu situația aceea, ca și un vițel, pentru că avea asupra Sa ungera vițelului.

Dar Petru a primit sămânța de dezbinare atunci când a vorbit cu Domnul și l-a muștrat, când a respins Cuvântul, a început să raționeze cu privire la El și a spus: „Nu vei fi ucis!” Isus l-a muștrat pentru aceasta, dar el nu s-a pocăit, iar calul alb s-a schimbat în calul roșu în viața lui Petru și astfel a ridicat sabia și a încercat să ucidă.

Însă Isus, care se afla sub ungera vițelului, a atins urechea aceluia om și l-a vindecat.

Noi putem vedea aceeași relatare și în Evanghelia lui Ioan capitolul 18.

Acolo scrie că Isus i-a întrebat pe cei care au venit să-l prindă: „Pe cine căutați?”, iar ei au răspuns: „Pe Isus din Nazaret.” „Eu sunt!”, a spus El, iar ei s-au dat înapoi și au căzut cu fețele la pământ.

Gândiți-vă că El i-a spus lui Petru că Tatăl putea să-l trimită mai mult de douăsprezece legiuni de îngeri, dar atunci cum ar fi putut să se îplinească ce era scris despre El? Vedeți? El trebuia să calce în pașii Cuvântului. Era Cuvântul și numai Cuvântul, iar antihristul încerca în mod constant să oprească Cuvântul. S-ar părea că Petru a încercat să facă un lucru bun, să apere Cuvântul orei, dar de fapt, el încerca să ucidă.

Să ne întoarcem la Pecetea a doua:

„Același lucru este valabil și astăzi. Nu i-ați auzit pe bătrânii diavoli spunând: „Dacă crezi în vindecarea divină, aici este cineva fără vedere. Nu vrei să-i deschizi ochii?” sau: „Lovește-mă cu orbire! Lovește-mă cu orbire!” Este același diavol bătrân care a spus odinioară: „Dă-Te jos de pe cruce și Te vom crede! Dacă ești Fiul lui Dumnezeu, fă din aceste pietre, pâini!”, același diavol. Îndepărtați-vă de ei, pentru că așa a făcut Isus! El nu s-a luat la harță cu niciunul dintre ei.

Au pus o cârpă pe capul Său, pe ochii Săi scumpi, au luat un băț și l-au lovit peste cap spunând: „Dacă ești profet, spune-ne cine Te-a lovit?” (Ei și-au dat bățul de la unul la altul). „Spune-ne cine Te-a lovit și vom crede că ești profet.” El nu și-a deschis gura nici o clipă, ci doar a stat acolo. El nu s-a luat la harță cu ei, ci a făcut doar ceea ce a spus Tatăl. Vedeți? Lăsați-i să meargă înainte! Nu vă faceți griji

pentru că va veni și timpul lor. Da, domnilor.”

Vedeți, aici ni se spune că ei Îl batjocoreau pe Isus și Îl loveau cu un băț. Isus știa cine l-a lovit, dar nu a spus nimic pentru că se afla sub ungera vițelului. El se pleca sub povară și își sacrifică viața. De ce? Pentru că la aceasta l-a chemat Cuvântul.

În Pecetea a doua, putem vedea că oamenii râdeau de creștini, dar Isus a spus că „cei blânzi vor moșteni pământul.” Vedeți? Noi nu trebuie să ripostăm la batjocură. Acum aș vrea să mergem în Geneza, ca să vedem cum au înaintat Pecețile, și vom înțelege că ele deschid întreaga Biblie.

Să deschidem la Geneza 3. Ceea ce vom citi are loc după amăgirea femeii, dar vom începe să citim de la versetul 6:

„Femeia a văzut că pomul era bun de mâncat și plăcut de privit și că pomul era de dorit ca să deschidă cuiva mintea. A luat deci din rodul lui și a mâncat; a dat și bărbatului ei, care era lângă ea, și bărbatul a mâncat și el.

Atunci li s-au deschis ochii la amândoi; au cunoscut că erau goi, au cusut laolaltă frunze de smochin și și-au făcut șorțuri din ele.

Atunci au auzit glasul Domnului Dumnezeu care umbla prin grădină în răcoarea zilei: și omul și nevasta lui s-au ascuns de fața Domnului Dumnezeu printre pomii din grădină.”

Știți de ce este greu să venim la biserică atunci când deviem? Ei nu au ascultat Cuvântul lui Dumnezeu și au deviat, de aceea le-a fost greu să meargă la întâlnirea cu Dumnezeu. Atunci este greu să ascultăm Mesajul și să citim. De ce? Pentru că am rupt părtășia din pricina minciunii calului alb. Puterea, ungera calului alb semăna o sămânță de dezbinare, ceva ce părea să fie bine, dar nu era. Ei au primit acea sămânță de dezbinare care venea de la calul alb și astfel părtășia lor cu Dumnezeu a fost ruptă.

„Dar Domnul Dumnezeu a chemat pe om și i-a zis: „Unde ești?”

El a răspuns: „Ți-am auzit glasul în grădină; și mi-a fost frică, pentru că eram gol, și m-am ascuns.”

Și Domnul Dumnezeu a zis: „Cine ți-a spus că ești gol? Nu cumva ai mâncat din pomul din care îți poruncisem să nu mănânci?”

Omul a răspuns: „Femeia pe care mi-ai dat-o ca să fie lângă mine, ea mi-a dat din pom și am mâncat.”

Și Domnul Dumnezeu a zis femeii: „Ce ai făcut?” Femeia a răspuns: „Șarpele m-a amăgit și am mâncat din pom.” (v. 6-13).

Aici s-a trecut de la calul alb la cel roșu. În familia lui Dumnezeu era armonie și la fel între animale și om, totul era într-o armonie desăvârșită, nu exista nici o luptă,

nici un zbugium, nici un război, nici un zvon, dar după ce au acceptat calul alb, călărețul l-a schimbat cu cel roșu, iar atunci a început dezbinarea și lupta, pentru că scopul Satanei era să ia pacea de pe pământ. Vedeți? Scopul lui este să ia pacea din familia voastră, dintre voi și soția voastră, dintre voi și frații și surorile voastre - aceasta este ungeria calului roșu, deoarece calul alb se schimbă imediat în calul roșu.

Domnul a zis: „Adame, cine ți-a spus că ești gol?”

„Femeia.”

„Ce ai făcut, femeie?”

„Șarpele este de vină.”

Vedeți? Într-o clipă s-a trecut de la armonie la război, iar când ajungem la război, trebuie să recunoaștem că există o singură putere care va distruge influența calului roșu. Care este aceasta? Ungerea vițelului. De ce? Pentru că noi nu putem să ne luptăm niciodată cu calul roșu decât cu un alt cal roșu, dar dacă facem aceasta, câștigă antihristul.

Așadar, singura cale de a distruge puterea ungerii calului roșu este ungeria vițelului.

Așa cum am spus deja, calul roșu a venit împotriva lui Isus Hristos ca să-L ucidă, dar El a luat puterea ungerii vițelului și astfel a nimicit complet puterea ungerii calului roșu. Apoi, cei din epocile bisericilor și-au dat viața de bună voie, cu bucurie, s-au jertfit de bună voie. De ce? Pentru că Jertfa care fusese dată înainte nimicise pe deplin puterea calului roșu, de aceea, calul roșu nu avea nici o putere asupra lor. Astfel, ei și-au dat viețile de bună voie în prigoana din epoca întunecoasă. De ce? Pentru că erau sub ungeria epocii lor, sub ungeria vițelului, iar aceea era puterea care avea să-l frângă pe calul roșu.

Țineți minte că sub ungeria aceea, biserica creștea. Biserica nu trebuia să alcătuiască o armată și nu trebuia să se alăture unei alte guvernări care s-o ajute, ci trebuia să meargă în pământ, să moară. Înțelegeți? Ei erau sub o ungerie, sub ungeria vițelului, iar acea ungerie era să-și dea viața pentru Evanghelie. Aceasta era singura cale prin care puteau nimici puterea calului roșu. Dacă s-ar fi aliat cu guvernul vremii, dacă s-ar fi aprovizionat cu arme și s-ar fi antrenat pentru război, atunci calul roșu s-ar fi luptat cu un alt cal roșu. Vedeți? Ei trebuiau să ia ungeria vițelului, pentru că atunci când vrăjmașul vine ca un val, Dumnezeu ridică un stăvilă pentru a-l înfrunta.

Așadar, singura modalitate de a birui calul roșu este ungeria vițelului. Vedeți, calul alb se schimbă întotdeauna în cel roșu.

Fiind sub influența calului alb, Cain a încercat să aducă un înlocuitor diferit de cel

adus de Abel prin descoperire. El a făcut un altar frumos și l-a împodobit frumos, ceea ce i-a cerut multă muncă. Vedeți? El a muncit mult pentru a semăna câmpurile și pentru a crește legumele, dar proceda conform propriului său intelect, propriei sale minți și s-a închinat lui Dumnezeu cum a crezut el că era mai bine. Dar Dumnezeu nu dorește închinare așa cum credem noi că trebuie adusă, ci în conformitate cu descoperirea Cuvântului adevărat. Acesta este felul în care primește El închinarea.

Abel nu a muncit, nu a trudit, ci a venit în față cu ceea ce s-a cerut. El a înțeles că trebuia să aducă sângele unui miel pe care trebuia să-l ucidă, iar lucrarea făcută de el s-a bazat pe descoperire. Abel nu a fost salvat prin faptele sale, ci prin descoperire, lucrarea făcută de el dovedind că avea credință.

Așadar, faptul că a luat un miel și l-a înjunghiat, arată că avea descoperirea cu privire la ce trebuia să facă pentru a fi liber; el a înțeles că era nevoie de o jertfă înlocuitoare. Dar Cain nu avea descoperirea, de aceea a lucrat ca să producă ceva, iar duhul antihrist îi spunea: „Este bine, este frumos și te va face mai înțelept, mai deștept. Este de dorit...” Era același lucru prin care a căzut și Eva. Vedeți? El a produs acele lucruri, dar nu au fost acceptate.

Abel a primit descoperirea din partea Domnului, din partea Cuvântului veșnic care nu se schimbă niciodată, pentru că Mielul a fost înjunghiat înainte de întemeierea lumii. Dumnezeu a scris Biblia înainte să existe hârtie și cerneală, ceea ce înseamnă că acest Cuvânt este veșnic și neschimbător.

Așadar, Abel a trebuit să aștepte descoperirea Cuvântului care era deja scris și care avea să-i spună cum putea să treacă biruitor peste situația în care se afla, iar singura cale de a birui era prin sângele unui miel nevinovat, pentru că așa scria deja în Cuvântul lui Dumnezeu.

Noi nu avem o Biblie care datează de șase mii de ani, ci avem o Biblie care a existat încă înainte de crearea pământului. El a scris Biblia când a așezat stelele pe cer, iar înainte de a o scrie, Ea era desăvârșită în gândul Său.

Noi ajungem și pășim abia acum în ceea ce a existat și este dintotdeauna o realitate.

Așadar, Abel trebuia să vină prin descoperirea Cuvântului și pentru că a venit așa, jertfa sa a fost primită. De ce? Pentru că el a venit sub ungera Leului, a Cuvântului curat. Cum a primit-o Pavel? Prin descoperire. Cum a primit-o Abel? Prin descoperire. Ce era aceasta? Cuvântul curat. Deci, jertfa a fost primită sub ungera Leului, iar când s-a întâmplat aceasta, Cain s-a umplut de mânie. De ce? Pentru că trecea sub ungera calului roșu. Antihristul schimba tactica, schimba puterea, părăsea nevinovăția pe care o afișase până atunci și a trecut la mânie.

Atunci, Dumnezeu a venit la Cain și i-a zis: „Fă și tu ca fratele tău și va fi bine și pentru tine.”, dar mai departe aflăm că el a avut o discuție cu Abel, iar în timpul acestei discuții s-a înfuriat atât de tare încât și-a ucis fratele. Oare ce a spus Abel? Aș fi curios să aflu, pentru că discuția lor a fost cam așa: „De ce jertfa ta, sângele înlocuitor, a fost primită, în timp ce jertfa mea, roadele aduse prin truda mâinilor mele, nu a fost primită?”

Fratele Branham a spus că Abel a știut că era vorba despre o problemă în sânge, în timp ce Cain credea că Eva a mâncat un măr. Vedeți, discuția lor a fost despre: „De ce jertfa mea nu a fost primită, iar a ta a fost primită?”, iar când Abel i-a spus descoperirea pe care a avut-o cu privire la Cuvânt, Cain a fost dat pe față și a înțeles cine era. Aceasta l-a înfuriat atât de tare, încât și-a ucis fratele. De ce și-a ucis fratele? Pentru că a trecut de pe calul alb pe calul roșu.

Ce face calul roșu? la pacea de pe pământ pentru ca oamenii să se înjunghie unul pe altul. Aceasta nu s-a întâmplat numai în epocile bisericilor, ci s-a întâmplat întotdeauna, iar înainte de a se întâmpla pe pământ, s-a întâmplat în ceruri. Dar acum, tactica Satanei a fost dată pe față ca s-o putem vedea și să ne împotrivism lui. Cum putem lupta împotriva lui? Ca Abel, care nu a ripostat, ci și-a dat viața. Fratele Branham a spus că el a murit pe altar împreună cu jertfa sa. Acesta este exemplul nostru.

Să mai luăm un exemplu. Pentru aceasta vom merge în Numeri 20.2-12:

„Adunarea n-avea apă. Și s-au răsculat împotriva lui Moise și împotriva lui Aaron.

Poporul a căutat ceartă cu Moise. Ei au zis: „Ce bine ar fi fost să fi murit noi, când au murit frații noștri înaintea Domnului!

Pentru ce ați adus adunarea Domnului în pustiul acesta, ca să murim în el noi și vitele noastre?

Pentru ce ne-ați scos din Egipt și ne-ați adus în acest loc rău, unde nu este nici loc de semănat, nici smochin, nici viță, nici rodiu, nici apă de băut?”

Aici avem o situație destul de neplăcută pentru Moise, deoarece adunarea s-a adunat împreună spunând că nu au apă și au început să se certe cu el. Ei se aflau la Meriba, care înseamnă Ceartă, dar se mai certaseră cu el și înainte. De data aceasta, poporul i-a spus lui Moise: „De ce ne-ai scos afară? Acesta nu este un pământ cu rodii, cu apă și cu lucrurile despre care ne-ai vorbit! De ce ne-ai scos din Egipt? De ce?”

Atunci Moise le-a zis: „Eu am făcut doar ceea ce a spus Domnul!” Vedeți? Moise umblase în ascultare deplină de Cuvânt și nu făcuse nimic de la sine, ci Cuvântul făcuse totul prin el, pentru că nu el îi conducea, ci Stâlpul de Foc, nu el lua decizii, ci Domnul. El se lăsa condus în totul de Cuvânt, iar ei îl atacau pentru că urma

Cuvântul și îl acuzau pentru toate problemele pe care le aveau. Așadar, Moise a ajuns în luptă pentru că a umblat în ascultare de Cuvânt.

„Moise și Aaron au plecat de la adunare și s-au dus la ușa Cortului întâlnirii. Au căzut cu fața la pământ și li s-a arătat slava Domnului.

Domnul a vorbit lui Moise și a zis:

„Ia toiagul și cheamă adunarea, tu și fratele tău Aaron. Să vorbești stâncii acesteia în fața lor, și ea va da apă. Să le scoți astfel apă din stâncă și să adapi adunarea și vitele lor.”

Moise a luat toiagul dinaintea Domnului, cum îi poruncise Domnul.

Moise și Aaron au chemat adunarea înaintea stâncii. Și Moise le-a zis: „Ascultați, răzvrătiților! Vom putea noi oare să vă scoatem apă din stânca aceasta?”

Apoi Moise a ridicat mâna și a lovit stânca de două ori cu toiagul. Și a ieșit apă din belșug, așa încât a băut și adunarea, și au băut și vitele.

Atunci Domnul a zis lui Moise: „Pentru că n-ați crezut în Mine, ca să Mă sfințiți înaintea copiilor lui Israel, nu voi veți duce adunarea aceasta în țara pe care i-o dau.”

Ce a făcut Moise greșit? A luat calul roșu. Până atunci, de fiecare dată când poporul s-a ridicat împotriva lui Moise, Dumnezeu i-a spus: „Separă-te de ei și îi voi nimici. Apoi o voi lua de la capăt cu tine!” Vedeți? Ei mergeau la Moise și îi spuneau: „De ce ne-ai adus aici? Copiii noștri vor muri în pustia aceasta!”, iar Moise mergea înaintea Domnului și Domnul îi spunea: „Separă-te de ei și îi voi nimici!” Ce făcea atunci Moise? Se pune în spărtură.

Fratele Branham a spus că acesta era Duhul lui Hristos în Moise. El a fost confuz multă vreme și s-a întrebă cum era posibil ca Moise să aibă o idee mai bună decât Dumnezeu, pentru că Dumnezeu spunea: „Dă-te la o parte și îi voi nimici, apoi o voi lua de la început cu tine!”, iar Moise spunea: „Doamne, nu face aceasta!” Atunci lui Dumnezeu îi părea rău și nu mai lovea poporul. Cum era posibil ca Moise să schimbe hotărârea lui Dumnezeu? Adevărul este că nu Moise schimba hotărârea Lui, ci Dumnezeu revenea la gândul Său de la început. De fapt, El îl încerca pe Moise. De ce? Pentru că trebuia să fie o umbră a Vieții lui Hristos. Vedeți? Dumnezeu trebuia să spună că El va nimici poporul Său, pentru ca Moise să se poată așeza în spărtură. El a luat de multe ori Duhul lui Hristos, dar în cele din urmă s-a săturat. Și ce s-a întâmplat atunci? A ripostat și a spus: „Răzvrătiților!”, iar când a făcut aceasta, nu a mai fost lăsat de Dumnezeu să intre în țara făgăduită.

Să mai citim un pasaj din Numeri. Este vorba de Numeri 27.12:

„Domnul a zis lui Moise: „Suie-te pe muntele acesta Abarim și privește țara pe care

am dat-o copiilor lui Israel.

S-o privești, dar și tu vei fi adăugat la poporul tău, cum a fost adăugat fratele tău Aaron;

pentru că v-ați împotrivit poruncii Mele, în pustiul Țin, când cu cearta adunării, și nu M-ați sfințit înaintea lor cu prilejul apelor.” (Acestea sunt apele de ceartă, la Cades, în pustiul Țin.)”

Acesta este motivul pentru care Dumnezeu nu i-a permis lui Moise să intre în țara făgăduită împreună cu poporul.

Să citim și din Psalmul 106.32-33, pentru că acolo scrie mai clar ce a făcut Moise:

„Ei au mâniat pe Domnul la apele Meriba;

și Moise a fost pedepsit din pricina lor.

Căci s-au răzvrătit împotriva Duhului Lui,

și Moise a vorbit în chip ușuratic cu buzele.”

Acum ați înțeles de ce nu i s-a permis lui Moise să intre în țară împreună cu poporul? Când a fost provocat de popor, Moise trebuia să ia ungerea lui Hristos, dar el a luat ungerea antihristului.

Fratele Branham a spus următoarele în Pecetea a doua:

„În timpul lui Moise s-au ridicat mulți: Core, Datan și știți cum au procedat și ce au spus: „Tu nu ești singurul sfânt dintre noi!”, iar Dumnezeu a zis: „Separă-te de ei și voi deschide pământul ca să fie înghițiți de el!” Vedeți?

Apoi, oamenii au început să se plângă, iar El a spus: „Îi voi îndepărta pe toți!”, dar Moise a luat locul lui Hristos, s-a pus în spărtură și a zis: „Nu face aceasta, Doamne!” Vedeți? Bineînțeles că după ce El l-a însărcinat pe Moise să facă aceasta, a venit peste el, pentru că în vremea aceea, Moise acționa ca Hristos. Hristos era în Moise. Absolut!”

Fratele Branham a spus povestea lui Elisei și a urșilor care i-au omorât pe acei copii. Când copiii aceia și-au bătut joc de el, Elisei a chemat doi urși din pustie care i-au ucis. Aceasta s-a întâmplat din pricina lipsei de respect pe care o aveau părinții lor față de slujitorul lui Dumnezeu. Ei au început să semene sămânța de dezbinare și să spună anumite lucruri împotriva lui Elisei, iar în mânia sa, Elisei a luat o ungere greșită, iar fratele Branham a spus că aceea nu era ungerea lui Hristos și a adăugat: „Elisei a greșit!”

Moise a rostit cu buzele cuvinte ușuratic, iar aceasta l-a împiedecat să intre în țara făgăduită împreună cu poporul, iar Elisei a făcut ceea ce nu ar fi trebuit să facă.

Domnul a venit la fratele Branham și i-a spus: „În seara aceasta ți se va întinde o cursă!” Care a fost cursa? În timp ce predica, doi tineri, un băiat și o fată care

stăteau în rândul din față, batjocoreau creștinismul prin comportamentul lor nerespectuos, iar aceasta l-a supărat pe profet. Pentru că nu încetau, la un moment dat Domnul i-a spus: „Orice vei spune...” Aceasta însemna că putea să-i lovească cu moartea sau cu o boală, pentru că putea să rostească orice pedeapsă asupra lor. Le ceruse de mai multe ori să înceteze, dar ei nu au făcut-o și pentru că l-au întrerupt, se supăraseră în duhul, așa că Domnul i-a zis: „Orice vei spune...” Atunci, i-a privit și a spus: „Vă iert!” De ce?

Moise eșuase, Elisei eșuase, dar aici, după ce primise ispășirea făcută de Isus Hristos, Duhul Sfânt, fratele Branham i-a privit și a spus: „Vă iert!”

Cu altă ocazie, când a predicat Mesajul „A sta în spărtură”, fratele Branham era supărat pe oameni deoarece se gândea că ar fi trebuit să primească Mesajul despre Peceți, dar ei l-au respins. Aceasta l-a făcut să-i numească „Ricky” și „Rickete”, dar Dumnezeu l-a făcut să înțeleagă că nu trebuia să facă aceasta, că era greșit să-i numească așa. Vedeți? El pierduse acel simțământ sfânt pentru oameni. Cea-a întâmplat de fapt? El era supărat pentru că vedea că oamenii nu voiau să primească Mesajul și nu mai voia să stea în spărtură, nu mai voia să ia ungera vițelului pentru oameni, iar Dumnezeu a venit și l-a muștrat pentru atitudinea sa.

În timp ce conducea mașina, el se gândea: „Vreau să fiu ca profeții Vechiului Testament. Vreau să merg în sălbăticie, așa că mă voi retrage! Pentru că oamenii resping Mesajul, mă voi retrage!” Dar aceasta era numai o scuză ca să facă ceea ce-i plăcea. Acesta era omul cu sentimentele rănite. Apoi a văzut doi vagabonzi care mâncau, iar unul dintre ei s-a ridicat și arăta ca Fletcher Broy, cumnatul său. De fapt, fratele Branham se vedea pe el împreună cu cumnatul său care era un vagabond. Chiar și Billy Paul i-a spus: „Tată, aceștia doi arată ca tine și ca Fletch!” După ce și-au plătit consumația, au plecat mai departe. Fratele Branham conducea și în timp ce Billy Paul dormea, Domnul a început să-i vorbească și i-a spus: „Dacă vrei să mergi înainte cu planurile tale, vei ajunge ca vagabonzii aceia. Soția ta te va părăsi, iar tu vei ajunge un vagabond.” Curând au ajuns la un lanț muntos, iar Domnul i-a arătat șapte piscuri și i-a zis: „Numele tău se află pe acest munte. Aceasta este slujba ta și este un semn, un semn veșnic al faptului că tu faci ceea ce trebuie să faci.”, și fratele Branham a trebuit să se pocăiască. Despre aceasta a vorbit în predica „A sta în spărtură” și a spus:

„Eu sunt ca Moise. El și-a pierdut simțământul pe care-l avea pentru oameni, iar eu am făcut la fel ca el.”

Fratele Branham s-a luptat cu aceasta și s-a pocăit pentru că a greșit.

Totuși, aș vrea să vă mai aduc un exemplu din „Întrebări și răspunsuri la Peceți:

„Apoi, un individ a încercat să dezbată aceasta aici, în Tabernacol, și a spus: „Fratele Branham a reușit să scape din toate, dar de data aceasta nu va mai scăpa.” (Bărbatul acela se referea la dumnezeire).

„Apoi a continuat: „Aici ni se arată trei persoane diferite. Este exact și perfect. În Matei 3 este Ioan care predică, iar aici este Fiul care a venit să fie botezat. El a intrat în apă și a fost botezat de către Ioan, iar când a ieșit din apă, cerurile s-au deschis și din ceruri a venit Duhul Sfânt, coborând în chip de porumbel și un glas din cer a spus: „Acesta este Fiul Meu preaiubit...” Trei persoane diferite...

Vedeți voi, aceasta arată că oamenii fără botez și care nu sunt chemați în slujba de predicator, nu au ce căuta la amvon. Așa este. Eu l-aș putea lua pe omul acela și cu ajutorul lui Dumnezeu, să-i leg gâtul cu un nod încât să-i rămână capul în vânt! Fiți atenți! Nu-mi pasă... Aceasta nu a sunat bine, lertați-mă! Doamne, nu am vrut să spun aceasta! Am simțit că El m-a mustrat cu privire la cele spuse. Îmi pare rău, pentru că nu am vrut să spun așa. Eu cred că Duhul Sfânt ar putea să-i descopere aceluia om o taină; așa sună mai bine.”

El nu a luat ungerea calului roșu și nu a ripostat când a fost provocat, dar să nu vă înșelați, pentru că ungerea vițelului nu era o ungere slabă.

Fratele Branham se lupta seară de seară cu duhurile și le lovea, stătea la amvon și încerca să le țintească și la fel puteți face voi: puteți să vă luptați cu diavolul, cu duhurile, puteți soma păcatul, dar în clipa în care a încercat să atace un om, Dumnezeu l-a mustrat. Voi nu aveți voie să țintiți oamenii!

Isus a venit și a așezat Cuvântul, a așezat principiile și a spus: „Voi nu puteți să Mă primiți pentru că nu sunteți parte din Mine, pentru că Eu vin din Cuvânt!” Atunci ei l-au pus o întrebare și El le-a adus Cuvântul, l-au pus o altă întrebare și El le-a adus din nou Cuvântul, iar când fariseii și saducheeii nu au mai avut ce Cuvânt să-l aducă, au început să-l atribuie nume: „Beelzebul, ești un diavol, ești nebun, ești născut nelegitim!” l-au spus cum au vrut. De ce? Pentru că încercau să-l distrugă caracterul.

Fratele Branham a spus că există mai multe căi prin care poți ucide un om. Nu trebuie neapărat să-i înfigi un cuțit în spate pentru a-l ucide. Dacă îi ataci caracterul și-i distrugi imaginea și influența, este ca și cum l-ai omorî. Ce îi făceau ei lui Isus? Îi ucideau influența și credibilitatea, distrugându-i caracterul.

Aceasta se întâmplă tot timpul în biserici și în cadrul unor slujbe. Ce este aceasta? Ungerea calului roșu care încearcă să ia pacea și să-i facă pe oameni să se ucidă unii pe alții.

Țineți minte! Fratele Branham spune că sunteți vinovați, dacă le atacați caracterul și le ucideți influența în fața oamenilor!

Înțelegeți? Ei au rămas fără Cuvânt, iar atunci au început să-l atribuie tot felul de nume, dar Isus nu a procedat ca ei. El le-a spus cine erau, care era starea lor, dar niciodată nu le-a atribuit nici un nume.

Nici fratele Branham nu a atribuit nici un fel de nume oamenilor. El a avut expresia: „Ricky și Rickete”, dar Domnul i-a spus să nu o mai folosească. Amin!

Noi nu avem voie să spunem nume și să atacăm oameni, pentru că nu avem nimic împotriva oamenilor. Fratele Branham a spus că este de vină sistemul, nu oamenii, diavolul din ei.

Când S-a întors și S-a uitat la Petru, Isus nu l-a văzut pe om, ci a spus: „Înapoia Mea, Satano!” Înțelegeți? Noi luptăm împotriva vrăjmașului, a sistemului, dar niciodată împotriva oamenilor. În clipa în care îi atacăm pe oameni, suntem sub influența calului roșu. Aceasta este o urâciune înaintea lui Dumnezeu, așa cum este și un bărbat care poartă haine femeiești sau o femeie care poartă haine bărbătești. Cel care luptă împotriva unui frate este o urâciune; este același fel de urâciune. Este o urâciune și va fi întotdeauna o urâciune. De ce? Pentru că este ungera calului roșu care vine să ia pacea pentru ca oamenii să se ucidă unii pe alții.

Ce cauzează majoritatea problemelor, a învățăturilor false?

În loc să ne așezăm și să spunem: „Frate, hai să vorbim despre aceasta. Arată-mi ce vezi tu și eu nu înțeleg. Eu nu sunt de acord și nu pot înțelege lucrul acela, dar tot te iubesc. Vino să ne rugăm unul pentru celălalt, să ne așezăm și să vorbim!”, de îndată ce ni se pare că ceva sună diferit, ne ridicăm imediat și luptăm împotriva aceluia lucru. Imediat spunem: „Aceasta nu sună bine!” și începem să defăimăm caracterul cuiva: „Ești sămânța șarpelui!”, „Nu crezi Cuvântul!”, etc.

Voi puteți ataca învățătura, duhul, dar nu aveți voie să vorbiți împotriva omului! În loc să ne oprim și să lăsăm ca Duhul să aducă descoperirea și claritatea Sa, noi ne ridicăm și luptăm împotriva aceluia om, dar aceasta este o urâciune înaintea lui Dumnezeu; nu este altceva decât ungera duhului antihrist în Mesaj.

Fratele Branham ne-a spus o poveste care arată perfect ungera vițelului. Vă amintiți povestea femeii care avea un soț alcoolic? Fratele Branham a spus că viața acelei femei era foarte grea.

Într-o zi, bărbatul ei era într-un bar și vorbea cu prietenii săi despre cât de fățarnici sunt creștinii. Ceilalți spuneau că nu există nici un creștin adevărat, dar bărbatul acelei femei a spus: „Există unul! Soția mea este o creștină adevărată.”

De ce a putut spune aceasta? Pentru că ea nu trăia în compromis. Femeia aceea nu se războia cu el din cauză că bea; ea nu a ridicat sabia împotriva lui ca să se lupte cu el și să facă dezbinare. Ceilalți bărbați au spus că nu pot crede că soția lui

era o creștină adevărată, așa că bărbatul le-a propus să meargă acasă la el și să se prefacă toți că sunt beți. S-au dus, deci, acasă la el, s-au prefăcut că sunt beți și au zis: „Vrem ouă cu șuncă!”, la care soția a răspuns: „Bine, scumpule.” I-a așezat pe toți la masă și a pregătit totul. Ce făcea ea? Îi servea. Ce făcea ea? Purta povara lui Hristos; avea ungera vițelului care poartă povara și își dă viața. După ce femeia a adus totul la masă, bărbatul i-a zis: „Nu-mi plac ouăle așa!” și le-a aruncat pe podea. Atunci ea a spus: „În ordine, scumpule, le voi face cum îți plac!”

Mi-ar fi plăcut să fiu acolo. Noi spunem adesea: „Am să le zic câteva!” Aceasta a făcut Moise și din cauza aceasta nu i s-a mai permis să intre în țară cu poporul.

Fratele Branham spune că vrăjmașul încearcă să ne provoace numai ca să vadă cum reacționăm. Ce ungere vom lua? Ce duh va domina viața noastră?

Revenind la povestea noastră, ei au ieșit afară și au auzit-o pe femeie cântând și suspinând. Ea plângea. Nu era fericită, nu-i era ușor și nu avea un timp minunat cu Domnul, ci plângea și zicea: „Isus a purtat crucea pentru mine, ca să n-o port singură.” Femeia se afla sub ungera vițelului și se pleca, deși bărbații aceia o răniseră.

Fratele Branham a spus că ei au auzit-o cântând și au știut că ceea ce trăia ea era real, iar atunci au spus: „Da, este o creștină adevărată!” Apoi, au intrat înăuntru și ea și-a condus soțul și pe prietenii lui la Hristos, în seara aceea. Vedeți? Singurul lucru care poate frânge puterea calului roșu este ungera vițelului.

Prieteni, în voi există un război, iar diavolul încearcă să vă determine să luați aceste ungeri împotriva prietenilor voștri, a familiei voastre, etc., iar cea mai mare greșală pe care o putem face este să luptăm împotriva calului roșu cu un alt cal roșu. Singura cale de a birui calul roșu este ungera vițelului, dar ungera vițelului nu este un duh care face compromis. Ungerea vițelului nu înseamnă că renunță pentru a avea pace. Ungerea vițelului înseamnă că nu ai pace și îți dai viața pentru Hristos. Ungerea vițelului nu face compromis, nu deviază și nu se abate de la nici un Cuvânt al lui Dumnezeu; este o ungeră puternică ce biruiește sub povara Cuvântului, în prigoană, în luptă, și continuă să meargă mai departe. Ei nu au deviat de la Cuvânt și nu au schimbat Cuvântul și nimeni nu spune: „Pace cu orice preț!” Nu! Isus nu a venit să aducă pacea, ci sabia. El nu a venit ca să faceți compromis pentru a avea pace în casele voastre. El a venit ca să vă smeriți, să vă plecați și să nu ripostați.

Femeia de care v-am spus, s-a plecat sub povara mărturiei credinței sale. Ea nu a făcut compromis cu soțul ei, nu a băut puțin cu el ca să se apropie de el și să-l aducă în felul acesta la Hristos, ci a stat separată. Ea nu a lăsat garda sfințeniei și a modestiei, a supunerii față de soțul ei și nu a lăsat jos nici o iotă din Cuvânt

pentru el. Dar nu a luptat împotriva lui, ci s-a supus.

Noi nu schimbăm Cuvântul ca să avem pace, chiar dacă aceasta înseamnă să nu mai avem pace. Ungerea vițelului nu va face compromis pentru pace, dar își dă viața pentru Cuvânt și nu ripostează niciodată.

Dacă am făcut greșeli există o cale, iar aceea este pocăința. Dacă am greșit, să spunem: „Doamne, am greșit, pentru că am spus cuvinte ascuțite sub puterea ungerii calului roșu. Îmi pare rău, Doamne, pentru că nu am înțeles ce făceam, dar acum înțeleg.”

Odată, după ce au participat la un serviciu de botez, fratele Branham și fratele Lee Vayle s-au dus să mănânce ceva, iar acolo, fratele Vayle i-a zis fratelui Branham:

„De ce-i lași pe oameni să te calce așa în picioare? De ce-i lași să spună toate acele lucruri despre tine?”

Atunci, fratele Branham a spus: „Fratele Lee este unul din cei mai buni oameni pe care-i cunosc, dar uneori îi sare prea repede muștarul”, după care i-a zis: „Mai ții minte provocarea lui David, vremea în care era împăratul respins, iar fiul său încerca să-i ia împărăția? El era împăratul de drept și trebuia să fie în fruntea poporului, dar și-a dat seama că a ajuns în acea situație din pricina păcatului său. Și în timp ce urca muntele umilit și respins, acolo era un om care îl scuipa și-l blestema, iar unul dintre slujitorii lui, i-a zis lui David: „Lasă-mă să-i tai capul!” El a scos sabia, dar David i-a răspuns: „Nu face aceasta! Poate Domnul i-a spus să procedeze așa!”

Fratele Branham a spus această întâmplare, apoi a mers acasă și a început să vorbească despre perceperea taxelor de către fisc, despre faptul că ei voiau să redeschidă cazul. Ei au început să se întrebe dacă trebuia să meargă în Arizona sau să rămână în Jeffersonville, iar fratele Branham a spus: „Este în ordine, pentru că oriunde voi merge, eu îl voi sluji pe Domnul!”

Atunci fratele Vayle a spus: „O, receptorul acela de taxe...”, dar fratele Branham l-a oprit și i-a zis: „Nu spune nimic! Poate Domnul l-a trimis să facă aceasta!”

Ce a făcut el? A luat ungera vițelului și nu a ripostat nici chiar în intimitatea casei sale. Uneori, noi nu ripostăm în fața cuiva, dar mergem acasă și ripostăm acolo. Începem să defăimăm pe cineva, iar familia noastră, copiii noștri aud. Să nu uitați că aceasta i-a ucis pe acei copii în zilele lui Elisei! Acesta este calul roșu, iar noi îl călărim în casele noastre. Chiar și atunci când un predicator spune ceva și noi ducem o luptă în noi, acela este calul roșu care ne determină să ripostăm, să ne supărăm în interiorul nostru.

De fapt, noi trebuie să spunem: „Dacă acesta este Cuvântul, dacă Cuvântul spune aceasta, o voi face.” Vedeți? Un alt duh.

Ce lecție am învățat astăzi! Amin!